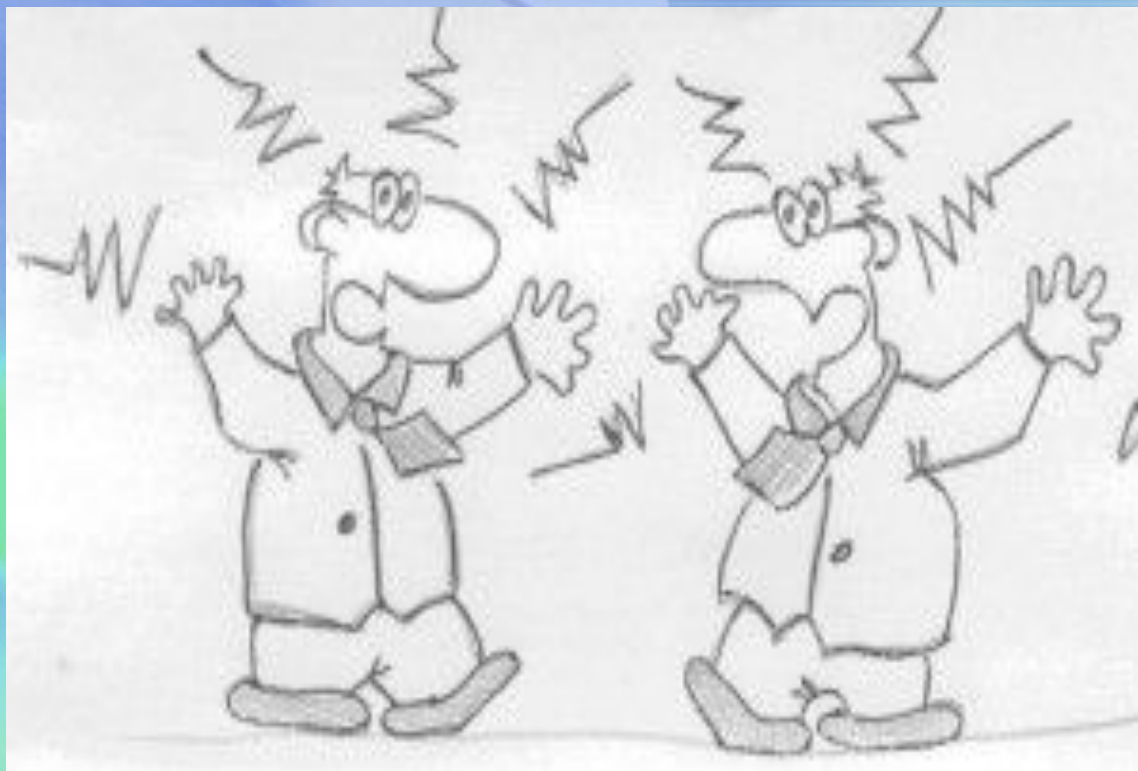

Типи сучасних міжнародних конфліктів

Підготувала студентка 23 ПО(а) групи
Славецька Наталія

Функціонування сучасного міжнародного товариства неможливе без протистояння позицій і поглядів, притаманних певним суб'єктам. Тлумачення певних питань, наявних у практиці міжнародних відносин, отримують відмінні оцінки з боку учасників процесу. Логічним наслідком цього є суперечності та конфлікти. Ці конфлікти інколи призводили до небезпечних міжнародних криз і збройної боротьби, які спричиняли серйозні та небезпечні наслідки. Деякі з них виявилися стійкими, тривали упродовж років і десятиліть, інші затихали на певний час і за певних умов починалися з новою силою.

Науковці стверджують, що впродовж останніх 5,5 тис. років людство жило в мирі щонайбільше 300 років. Протягом цих 55 століть на нашій планеті відбулося 14,5 тис. воєн (з них дві світові), у яких загинуло 3,6 млрд осіб. За роки, що минули після закінчення Другої світової війни, у світі відбулося понад 250 воєн, у яких брали участь понад 90 держав, а людські втрати становили понад 35 млрд осіб.

Можна виділити декілька основних причин міжнародних конфліктів:

- недосконалість людської природи;
- бідність та нерівність у добробуті народів різних країн;
- соціально-економічний та політичний лад держави, рівень її культури і цивілізованості;
- невпорядкованість міжнародних стосунків.

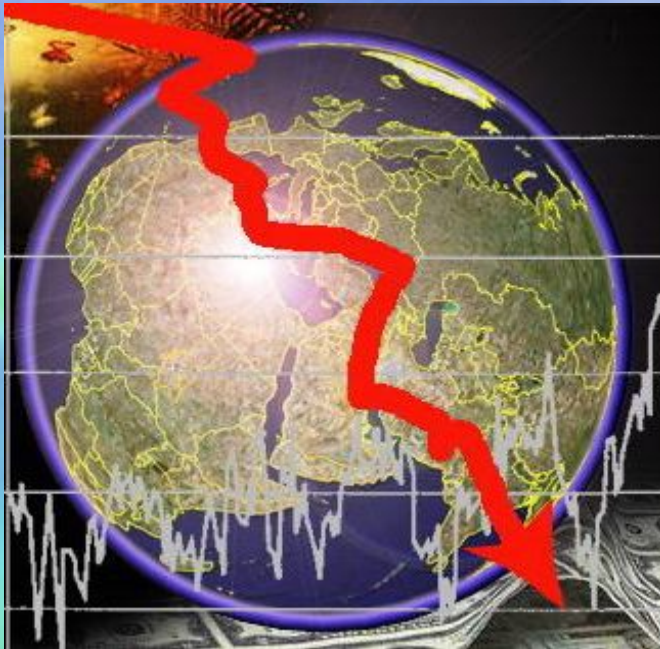
Практика міжнародних відносин свідчить, що в основі суперечності зрідка лежить якийсь один чинник. Джерелом суперечностей здебільшого є інтереси певних держав, економічних союзів, а також військово-політичних блоків. Предметом суперечностей часто є території та кордони, прагнення посісти домінуюче становище в регіоні, протистояння економічних, політичних інтересів країн, що розвиваються, негативні етнічні стереотипи, релігійні протиріччя.

Суб'єктами міжнародного конфлікту можуть бути держави, міждержавні об'єднання, міжнародні організації, організаційно оформлені суспільно-політичні сили всередині держави або на міжнародній арені.

Найпоширенішою на Заході є традиційна типологія конфліктів, згідно з якою розрізняють: міжнародну кризу; конфлікти малої інтенсивності; тероризм; громадянську війну і революцію, що набувають міжнародного характеру; війну та світову війну.

Міжнародна криза — це конфліктна ситуація, за якої: зачіпаються життєво важливі цілі діючих суб'єктів міжнародної політики; для прийняття рішення суб'єкти мають у край обмежений час; події зазвичай розвиваються непередбачувано; ситуація, однак, не переростає у збройний конфлікт. Отже, криза — це ще не війна, а радше, приклад ситуації "ні миру, ні війни". Це такий вид стосунків між суб'єктами міжнародних відносин, за якого жодна із сторін не бажає війни або насильства, але обидві вважають свої цілі достатньо вагомими, щоб ризикувати задля них можливим розв'язанням війни.

Тероризм

Основна його мета — це розв'язання спору. Багато держав підтримують терористичну діяльність — Іран, Лівія, Сирія. Усі вони заперечують свою причетність до тероризму, проте відвойовують право боротися збройними методами проти "американського імперіалізму".

Громадянська війна і революція — це конфлікти у самій державі між двома чи більше сторонами через розбіжності поглядів щодо майбутнього ладу цієї держави чи кланових протиріч.

Війна — це великомасштабний конфлікт між державами, що прагнуть досягти своїх політичних цілей за допомогою організованої збройної боротьби. Світова війна виникає, коли у військовий конфлікт утягуються групи держав, що переслідують глобальні цілі, вона призводить до чималих людських і матеріальних втрат.

Можна виділити такі фази розвитку конфлікту:

Перша фаза конфлікту — це формування ставлення протилежних сторін одна до одної, яке зазвичай виражається в більш-менш конфліктній формі.

Друга фаза — це суб'єктивне визначення конфліктуючими сторонами своїх інтересів, цілей, стратегій і форм боротьби для вирішення суперечностей.

Третя фаза — пов'язана із залученням до конфлікту економічних, політичних, ідеологічних, психологічних, моральних, правових, дипломатичних засобів, а також інших держав, через блоки або договори.

Четверта фаза — передбачає наростання боротьби до найбільш гострого політичного рівня — міжнародної політичної кризи, яка може охопити відносини безпосередніх учасників, держави певного регіону, інших регіонів. На цій фазі можливий перехід до застосування військової сили.

П'ята фаза — міжнародний збройний конфлікт, який може розвинутися до високого рівня збройної боротьби із застосуванням сучасної зброї, можливим залученням спільників.

За оцінкою багатьох джерел і причин напруженості у міжнародних відносинах можна зробити висновки. По-перше, у практиці різноманітних і багатогранних міжнародних відносин суперечності — явище звичне. По-друге, керівники держав у певних ситуаціях без вагань приймають рішення про застосування сили, замість того, щоб вдаватися до норм міжнародного права, які дозволяють розв'язати суперечність у міжнародних відносинах інакше: мирним урегулюванням конфліктної ситуації. Отже, науковий аналіз численних міжнародних суперечностей і конфліктів не додає оптимізму. Адже кожний із них може стати суттєвою перешкодою на шляху будівництва нового міжнародного ладу. Все ж, досвід свідчить, що міжнародне співтовариство володіє випробуваними засобами мирного врегулювання міжнародних суперечностей.

**Дякую за
увагу**